

אין איצדיקו אג'!

העולם הזה צוחק

לפני כמה שבועות הגיעו למערכת שמועות מוזרות על הנעשה בסדום. תחילה לא עוררו השמועות כל תשומת לב מיוחדת אולם משהלכו ונישנו הטילה המערכת על ירוחם נגבה, ראש משרד באר-שבע, לשגר חוליית כיסוי שתערוך חקירה מקיפה ותברר את אמיתות השמועות. לאחר סיור של למעלה משבוע מוסר עתה ירוחם נגבה:

באר שבע, יום ד.

הסימן הראשון שהתקרבנו לעולם אחר היה השוטר שניצב ליד מחסום על הכביש. תחילה חשבנו אותו למ. צ. רגיל — אכן תלבושתו כתלבושת מ. צ., רק הסמל על זרועו היה שונה. באותיות גדולות הוא הכריז: "מ. פ.": נהג הגיפ הסביר לי בלחש: "זה מ'פושע. אתה מבין... במקום ממ' צדיק."

בהגיענו העירה חיפשתי את כתובת האדם אשר הומלץ עליו כאדם ישר. "אולי אתה יודע איפוא גר מר לוט?" שאלתי את אחד העובדים.

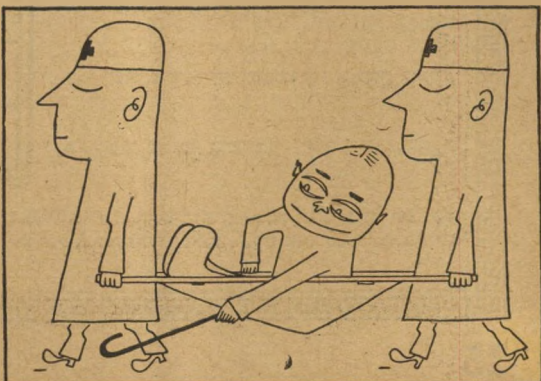
"לוט? לוט? אתה בודאי מתכוון לעולה החדש שבא מעיראק?" ענה האיש והמשיך: אבל למה לך אותו? זה אדם נורא משעמם עם כל מיני דעות משונות. אם אתה רוצה לבקר בעיר, בוא אחי, יש לי כתובות יותר טובות.

הודיתי לו אך הרגשתי כי רצוני רק להגיע לבית לוט. "טוב, זה עניינך", הסכים האיש. "הוא גר ברחוב המלך מס' 3. יש לו שם חנות לרהיטים."

דנשים, תפקיד אחר.

למעשה לא היתה חנותו של לוט ושתי חנות רהיטים רגילה — הוא מכר רק מקרי רים חשמליים. פעם היה לו מסחר סיטונאי במיטות אך מאז רכשו מיטות סדום שם רע בעולם הוא נאלץ לעבור לענף אחר. "באקלים החם של המקום, יש דרישה רבה למקרים", מספר מר לוט, לשעבר מפקד מחלקת קר"בית במלחמה נגד שבעת מלכי ערב, אדם גבוה, רזה, בעל פנים חרושי דאגה ושיערות שיבה למרות היותו בן 40 בלבד. כי על אף הצלחתו המסחרית אין מר לוט שבע נחת בעירו והוא חשב לא פעם לעבור לגור לבאר שבע, אצל דודו, אברהם בן תרה, סוחר

הבקר הידוע. כי אי-המוסריות באופי התושבים מעיקה עליו. "תאר לעצמך שאי אפשר לאסוף מניין לתפילה." הוא אומר. "אפילו אם יבוא מלאך מן השמים לא ימצא עשרה צדיקים בתוך העיר."

אותו רגע חשבתי את הדבר להגזמה. אך עתה הריני משכנע כי הסוחר צדק. כי בסדום הכך אי-המוסר לסדר מקובל. אנשים אינם עובדים, הרחובות מלוכלכים, מפעל האשלג הגדול עומד שומם, שערי הכלא פתוחים לרווחה — רק תעשיית העראק עודנה עובדת, כשכל גבר חייב לשרת בעבודת-כפייה במפעל הענק. ואשר לגידול מצרכי מזון הרי זה תפקידם של נערים עד גיל 12. ואילו הנשים — תפקידן אחר: שירה, ריקוד וכיו.

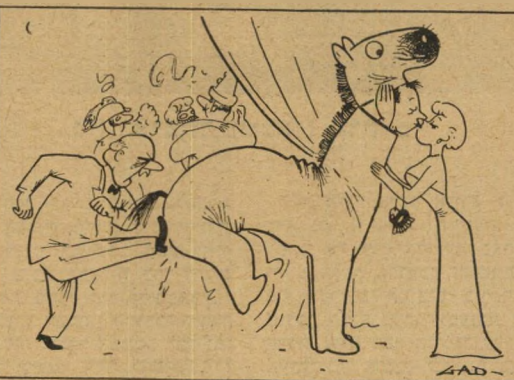
מצב זה אינו מדאיג את התושבים כלל וכלל. "האשה היחידה שהיא שונה מבחינה זו בכל העיר," הם אומרים, "היא אשת הסוחר לוט. המסכנה!" וכפיצוי לטוהרה — מצב נורא בעיני תושבי סדום — החליטו להקים לה פסל במבואות העיר. "זה יהיה פסל כזה שאנשים ידברו עליו לדורי דורות." הם מתפעלים. עדיין מתנהל וויכוח חריף במחלקת ההנדסה העירונית על סוג החומר אשר ממנו יוקם הפסל — אך יש להניח כי הפסל יעשה ממלח טהור, תפארת האזור.

שימוש חופשי בצלם. ברחוב הראשי הקימה העיר רייה מרכז שעשועים גדול — שורה ארוכה על בניינים מפוארים. דוכנים מוארים בשלל צבעים ומכוסים מודעות מגרות המציעות שרות זה או אחר לעוברים. "מרחץ גפרית — 200 פר!" מציעה אחת המודעות.

בפנה עמד גבר שמנמן שהכריז בקול רם: "מעשים! מעשים! רק אצל מייקו אפשר לבצע מעשים כהלכה! אל תהססו רבותי — הכנסו לבצע מעשים!" קנינו כרטיסים ונכנסנו לאולם גדול, מחולק תאים תאים. לעינינו נתגלה המחזה האיום והמכוער ביותר שראינו עד כה. ברחנו כמו עכברים לפני חתול, עלינו על הגיפ ודהרנו חזרה בכביש צפונה לבאר-שבע.

"איזו עיר!" הפלתי הנגה. "עד היכן יגיעו הדברים מה יהיה בסופה?"

אכן קשה להשלים עם דברים כאלה. אך קשה שבעתיים להשלים עם אדישות המוסדות האחראים. כי ברור ללא ספק כי ללא התערבות מגבוה לא יבוא קץ למצב מחריב זה.

עלצו יהודים, צחקו עד היסטריה כי הפכה מדינת ישראל לאימפריה ואין זה גילוי גאוני ודרמטי זה שכל ישר וחישוב מתמטי: לפני עשרות בשנים, עת נתפס סוחר ארנקים או בלע"ז כיס הכריז חיים נחמן: הגיע וקם היום הגדול בו היינו לעם! חלפו הימים והנה בא הפלא: רוצח עברי השתכן בבית כלא ופצחו אזרחים הגונים ברננה: איננו עוד עם! אנו כבר מדינה! ועתה, עת פושעים משריצים כזבובים עת צצים בכל עיר רובעי גנבים, עת חונק האדם את אמו ושכנים מבטיים מן הצד, שוחקים, נהנים עת האונס היה למנהג מקובל ונוכלות? אל תזכירו! זה נגע הכל! נסיק מסקנה הגיונית וברורה: אימפריה אנחנו מלכות אדירה! הבו גודל לעוז, לגאון העברין! נפוליון למולנו מיטב כדורין!

אך אפילו תינוק כבר יוכל לחזות מה יהי בסופה של אימפריה כזאת.

מטוס ר. א. פ. בדרכנו ממזמזה לאיטליה חנה חניית אונס, נוסעיו הועברו במטוס ימי אשר גם הוא נאלץ אחר כך לחנות מאונס. לבסוף הם הועזו על אניה שנמסרה לאיטליה. הנוסעים: חברי הועדה לשיפור בטחון האוויר.

קבצן הולך ברחוב, עיניו מורמות לשם ים "יה אללה!" הוא מתפלל, תן לי מאה אלף לירות.

..אללה לא עונה. 50 אלף. לירות, ממשיך הקבצן. 20 אלף, 5,000 אלף...

פתאום נתקלת רג-לו של הקבצן באבן והוא משתטח על האדמה "טוב — אל תתן כסף," הוא מת' רעם בהביטו למע' לה, "אבל אל ונד' חוף!"

כאשר נקרא הזמר אברהם וילקומירסקי גם למלא תפקיד קונפונציה בקונצרט סיפר את הבדיחה הבאה לקהל שהתמוגג מנחת:

"מספרים על דיאגונס שבחיפושיו אחר האמת יצא עם פנס ביד, למסע סביב העולם. הוא הגיע לאיטליה — האמת איננה! הוא הגיע לגרמניה — האמת איננה! הוא הגיע לצרפת — האמת איננה! הוא הגיע לרומניה — הפנס איננו!"

"אמא!" קרא ילד ניו-יורקי בחוסר נשימה. "היום ראיתי המצאה עצומה בבית-הספר. יש שם פטיפון שדא צריך אפילו חשמל — רק מסוככים בושהו ביד והוא מנגן!"

נהג לחברו: בודאי מתקרבים אנו לאיזו עיר גדולה. אנו דורסים יותר ויותר אנשים.

סלח לי: המפקד

"המחלקה תעבור לדום. מחלקה..."

"סלח לי, המפקד, יש לי כאן תעודה..."

"הה?"

"יש לי כאן תעודה..."

המפקד הצעיר אירד את ראשו וחייס בתמימה בטוראי שיצא לקראתו בחור השורות. על מצבים כאלה לא סיפרו לו בקורס. החייל ניצם לפננו וקרן מחטטות בכיס חול-צתו. היה זה אדם מבוגר, בעל שערות שיבה דלילות; בעוד שנה הוא בודאי יוחרר גם משרות מילואים. "הנה," הוא אמר, "תעודה מרופא."

המפקד נטל את התעודה בחוסר סבלנות. כל אותו זמן המשיכה המחלקה לעמוד, מבטיה מרוכזים בזוג של-פניה. המצב לא היה נעים למפקד — דברים כאלה צריך לסדר הר. ס. פ. במשרד, לכל הרוחות! עיניו ריחפו על פני התעודה: "אישור... ניתוח... סירסתי את..."

המפקד הפסיק את הקריאה בכהלה והביט שוב בחייל. "מסכן," הוא ניתח אותו. "אתה באמת נראה כאילו..."

"אני?"

המפקד חזר לתעודה. "סירסתי את חמורו של..." עתה נזמה לו כי כל העולם יודע את חרפתו והחייל המתועב הזה, מה הוא משרת אותו עם חמורים, סוסים, כלבים בני כלבים? "חור, לשורה, החמור שלך לא מעניין אותי!"

"אבל יש לי עוד תעודה, המפקד..." וכבר היתה ה' תעודה החדשה בידי המפקד. מבטו נמשך לתאריכים מיד-גשים באדום: הפלה ראשונה, הפלה שניה, הפלה...

"אל אלוהים!" הוא התפרץ. "מה איכפת לי אם ה' סוסה שלך הפילה?"

פני החייל התעוותו בכאב. "אבל מפקדי, זאת לא סוסה. זאת אשתי!"

הפעם לא היה ספק. המחלקה עמדה וצחקה במלוא הריאות. "לך לעזאזל!" צעק המפקד לחייל: "לא! לא! לך למפקד הפלוגה." ובגזרה פנה למחלקה: "המחלקה תעבור — חזור. כל אלה שאין להם תעודות יעברו לדום. מחלקה... דום!"

לא נשמעה אף נקישת אחת.